

Woorden

Drie maanden na

Afscheid van
Suzanne Haest

Woorden

Drie maanden na

Michiel van den Heuvel

Michiel van den Heuvel
Baarle-Nassau
januari 2021

Woorden

Suzanne Haest

(16-12-1952 – 24-10-2020)

Inhoudsopgave:

Inleiding:	pag 7
Deel I: Roerselen	pag 9
Inhoudsopgave Roerselen	pag 10
Deel II: Woorden	pag 73
Inhoudsopgave Woorden	pag 74

Inleiding:

Op 24 oktober 2020 overleed Suzanne Haest. Wij waren met elkaar getrouwd.

Op haar nagedachtenis stond:

Gepassioneerd

Mens

Vrouw

Moeder

Grootmoeder

Echtgenote

Gestalttherapeute

Dit boekje is een creatieve verwoording van mijn herinneringen aan haar en ons en van mijn ervaringen tijdens de eerste drie maanden na haar overlijden. In verschillende bewoordingen beschrijf ik wie ze, in mijn beleving, was en hoe het is, zonder haar. Hoewel het vaak zo voelt dat woorden tekortschieten heb ik me er toch aan gewaagd er een aantal aan het papier en dus aan de eventuele lezer toe te vertrouwen.

Baarle-Nassau,
24 januari 2021,

Michiel van den Heuvel

Op de omslag: een schilderij gemaakt door Suzanne in 2018.

Deel I: Roerselen

Niet

*Keer en tegenkeer
Heen en weer
Niet wetend waar
te ankeren voor,
zelfs niet weten waarvoor.
Dus maar doen alsof
ik bezig ben
en gelukkig
ben ik dat ook
aan de buitenkant
van mezelf
en zoek ik
niet wetend wat.*

Inhoudsopgave Roerselen

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
1. Zonder	11	17. Zo niet	43
2. Elke dag	13	18. Achter	45
3. Ontdaan	15	19. On	47
4. Verloren	17	20. Alfabet	49
5. Waar	19	21. Hoede	51
6. De Draak	21	22. Bomen	53
7. Niet	23	23. Winnen	55
8. Ogen	25	24. Tieten	57
9. Toe	27	25. Maan	59
10. Goden	29	26. Pas	61
11. Half Engels	31	27. Bang	63
12. To be	33	28. Achter	65
13. Kou	35	29. Zelf	67
14. Grenzen	37	30. Kan	69
15. Leuk	39	31. Slot	71
16. Raar	41		

1. *Zonder,*

Bewegingsloos

Geen kracht

Onveranderlijk

Koud

Doof en blind

Gevoelloos

Geen stem

Zonder adem

Ongelovig

Dood.

Schrijven is proberen te vatten. In taal krijgen wat rondspookt. Geen woord te veel soms wel woorden te weinig, want hoe minder is hoe meer.

Kom zei ze, laten we gaan wandelen. Ga je mee? Nooit zei ik nee. En daar lopen we dan weer dennenappels te shotten.

Het bos draagt. De bomen wiegen, bladeren vallen tot ze weer bomen krijgen. Want zo werkt dat. Nu is alles kaal. Geslagen door het lot. Huilen doe je niet in de natuur, enkel van de kou in je gezicht, niet in je hart.

Ze pakt mijn arm nog steviger met haar rechter. Ze wist wel dat alleen de linker mocht stoppen. Steeds als ze sprak was ik vol verwachting. Hoopvol weer deel te mogen hebben aan het unieke van haar beleving.

Begrijpen is wat anders dan begrepen worden. Eten verschilt van sterven. Alles is nodig, zonder reden, zonder doel. Dat

maakt het zo bijzonder. Daarover nadenken is als een berg beklimmen, zonder berg. Je wordt wel moe maar komt nergens. Gewoon, samen alsof er niets gebeurd is. Alsof de werkelijkheid een spel is. Deelnemen is belangrijker dan winnen. Maar maak jezelf niets wijs, verliezen is niet leuk. Pijn nog minder.

We bouwen een schuurtje. Er is al genoeg gesloopt. Bomen komen terug. Eekhoorns planten hun wintermaaltijd, overal waar de grond los genoeg is en waar de meisjes zijn. Het bal gaat gewoon door want rond is rond en grond is grond. Het doet er niet toe. In de toppen of plat op straat. Vallen doen ze maar zelden. Auto's ontwijken zit niet in hun genen.

Ik ben er ook niet klaar voor om het onmogelijke te omarmen. Het verkeer raast. Je zou niet denken dat er bestuurders zijn. Geen mens die me wat doet, als ik alleen blijf. Als ik maar blijf eten en mijn spieren serieus neem. Ik heb al een plan hoe, maar zeg het tegen niemand. Het is geen geheim, maar het heeft geen zin.

Onwetendheid zou rust kunnen brengen als er niet zoveel achterdocht was. Afleiding is de beste optie. En als ze kijken, doen alsof, geen aandacht trekken. Het gaat heel goed. Oh. Ik pak de bal uit mijn broekzak en sla hem, hard en gericht. Als niemand hem kan raken, geniet ik even. En dan is het weer mijn beurt. Om te missen.

2. *Elke dag,*

Steeds weer

Geen meer

Nooit eens

Een keer

Dat het

Een droom was

Morgen is

Een nieuwe dag

Met meer

Van gisteren.

Twee is te weinig. Ik zal gaan trillen en uitvluchten vinden die er niet zijn. Het gaat om mij en niets anders heeft ermee te maken. Drie is te veel maar soms wel aantrekkelijk. Ontsnappen wil iedereen. Aan wat onbekend is trekken wij ons op. De uitweg voor verdoofden die zichzelf omtoveren tot overmoed loopt over veel onkruid.

Rozen doen het niet goed in het bos. Van luizen krijg je jeuk. Dadelijk maar weer in bad. Niet vergeten te eten. Het varken in me knort. De dag is aan. Gebroken licht maakt dat de kleuren terug zijn van de nacht. Echt maar twee. Een voornemen dat gedoemd is. Ik weet het en doe er niets mee, in diepe rust. Ik maak me niet druk. Wat bedoelen ze daarmee? Ik ben heel druk en maak voortdurend iets omdat doen meer zegt dan denken pretendeert.

Adem me, hou me vast. Het licht straalt onverstoord verder. Alleen wolken en bomen kunnen het stoppen. Gordijnen vond ik

vroeger fijn. Nu ga ik gewoon naar bed als een kip op een stok in een hok in de kou.

Ik heb de badkamer net op 18,5 gezet. Elektrisch, van een windmolen. Niet te geloven. Maar het vuur in de kachel moest ook uitgevonden worden. Alle beelden staan opgesteld, bij elkaar, allen met een bronzen gloed en onderbelicht door tegenlicht. Het geeft.

Vanavond zal moeten blijken of ik de twee aankan. Overal in de kamer staan de uitvluchten al klaar. Ik zal het restje wijn in de gootsteen weggieten. Een gevaar minder. Zonde van die dieprode kleur.

Hoe gif kan aantrekken. Hoe schoonheid zoveel pijn doet. We vernietigen maar het beste.

Dan is er een goede aanleiding. Ongeluk wil winnen omdat we besmet zijn met schaamte. De badkamerdeur moet dicht. De buitendeur op slot. Er zou eens iemand komen. We bereiden ons beter voor op het onwaarschijnlijke dan op dat wat zeker komen gaat. Struisvogels en rookgordijnen. Voor ik in bad ga moet ik niet vergeten me te scheren.